

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 czerwca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił wydania (...) SP. z o.o. w B. „zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. G. na okres od 29 maja 2017 roku do 28 maja 2018 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ składowy podał ,że płatnik składek złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego zastosowanie polskich przepisów w zakresie ustawodawstwa właściwego na podstawie art. 13.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 dla pracownika najemnego V. G. obywatela Ukrainy w związku z wykonywaniem pracy na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich Unii Europejskiej od dnia 29 maja 2017 roku do dnia 28 maja 2018 roku.

ZUS Oddział w B. podał , że ustalając ustawodawstwo w oparciu o przepisy prawne regulujące transgraniczne aspekty ubezpieczeń społecznych na terenie Unii Europejskiej, kluczowe jest określenie miejsca zamieszkania danej osoby. I tak art. 11 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 wskazuje elementy służące ustaleniu miejsca zamieszkania, takie jak: czas trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państwa członkowskich; sytuację danej osoby w tym:

- charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę,
- jej sytuacji rodzinną oraz więzi rodzinne,
- prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym,
- w przypadku studentów- źródło ich dochodów,
- jej sytuacji mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały,
- państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 1 lit.j) i k) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 pojęcie „zamieszkanie” – oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że w rozumieniu tych przepisów państwa członkowskie „zamieszkania” oznacza „państwo, w którym dana osoba zwykle zamieszkuje i w którym znajdują się jej zwykły ośrodek interesów życiowych”. W ocenie Trybunału w tym kontekście należy uwzględnić w szczególności sytuację rodzinną osoby zatrudnionej, przyczyny wyjazdu, czas i ciągłość zamieszkania, fakt posiadania stałego zatrudnienia, zamiary wynikające ze wszystkich okoliczności. Zwykły ośrodek interesów życiowych należy ustalić na podstawie faktów, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wskazujących na rzeczywisty wybór danego państwa, jako państwa zamieszkania. Takie rozumienie, określenie zamieszkania obowiązuje w całej Unii, tj. ma zastosowanie per definitionem w jednakowy sposób w przypadku wszystkich świadczeń do celów stosowania rozporządzenia 883/2004 i rozporządzenia 987/2009. W orzecznictwie ETS wskazuje się, że przy podejmowaniu decyzji dotyczącej określenia zwykłego miejsca zamieszkania danej osoby należy brać pod rozwagę zwłaszcza sytuację rodzinną tej osoby, powody przeprowadzki, długość i ciągłość zamieszkania, to, czy ma ona stałe zatrudnienie, oraz jakie są jej zamiary.

ZUS Oddział w B. podał, że płatnik składek do wniosku o wydanie zaświadczenia A1 dla V. G. przedstawił: oświadczenie o miejscu zamieszkania pracownika, w którym wskazany został adres B. ul. (...) ,kserokopię umowy o pracę, z której wynika, że pracownik zostaje zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego na okres od dnia 1.06.2016r. do 31.05.2019r., decyzję wystawioną przez Wojewodę (...) z dnia 16.08.2016 r. o udzieleniu V. G. zezwolenia na pobyt czasowy i pracę na okres od dnia 16.08.2016r. do 31.05.2019 r., kserokopię karty pobytu nr (...) z data ważności do 31.05.2019r., kserokopię paszportu V. G., zaświadczenie z dnia 2.09.2016r. wydane przez Urząd

gminy w B. o zameldowaniu na pobyt czasowy pod adresem B. ul. (...) ,kopię umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ul. (...), oświadczenie podpisane przez V. G.,z którego wynika ,ze zamierza sprowadzić swoją rodzinę do Polski , że w Polsce poznał nowych przyjaciół i że swoją przyszłość wiąże z Polską ,a z B. wiąże swoje plany życiowe .

W konkluzji organ rentowy stwierdził, że w oparciu o art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1231/2010 V. G. nie zamieszkuje legalnie na terytorium Polski w rozumieniu przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Polska nie jest jego ośrodkiem interesów życiowych. W ocenie Oddziału ZUS centrum interesów życiowych V. G. znajduje się na Ukrainie. W związku z tym przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 nie mogą mieć zastosowania do V. G..

Od powyższej decyzji odwołanie wniosł (...) SP. z o.o. w B.

Pod adresem zaskarżonej decyzji strona odwołująca się postawiła następujące zarzuty:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 roku rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz. Urz. UE L344/1) poprzez ich błędne niezastosowanie ,w związku z pominięciem okoliczności ,że V. G. obywatel Ukrainy nie jest objęty przepisami tych rozporządzeń jedynie ze względu na obywatelstwo bowiem zamieszkuje na terenie Polski legalnie i znajduje się w sytuacji ,która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego ,

2) art. 13 ust.1-3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz art.1 lit.j w zw. z art. 11 oraz art. 14 ust.5 i 8 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że brak jest podstaw do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. G. pomimo ,że zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące możliwość wydania takiego zaświadczenia,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego:

1) art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. poprzez naruszenie zasady praworządności oraz niepodjęcie ,pomimo ustawowego obowiązku wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego a koniecznych do załatwienia niniejszej sprawy tj. zmierzających do prawidłowego ustalenia miejsca zamieszkania zainteresowanego ,

2) art. 80 k.p.a. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego i pominięcie okoliczności wynikających z decyzji Wojewody (...) z dnia 16.08.2016 r. o udzieleniu V. G.

zezwoleń na pobyt czasowy i pracę na okres od dnia 16.08.2016r. do 31.05.2019 r., kserokopii karty pobytu , zaświadczenia z dnia 2.09.2016r. wydanego przez Urząd Gminy w B. o zameldowaniu na pobyt czasowy ,treści oświadczenia zainteresowanego w następstwie czego organ błędnie ustalił, że V. G. nie zamieszkuje legalnie na terytorium Polski w rozumieniu przepisów o koordynacji zabezpieczenia społecznego i

Stawiając powyższe zarzuty strona odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla V. G. na okres od dnia 29 maja 2017

roku do 28 maja 2018 roku oraz o zasądzenie od ZUS Oddział w B. na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS Oddział w B. wniósł o oddalenia w całości za przyznaniem kosztów z tytułu zastępstwa procesowego podnosząc stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Zainteresowany V. G. jest obywatelem Ukrainy , tam mieszka jego żona i córka w miejscowości Ż. Żona nie pracuje jest na rencie , córka ma 25 lat .

Będąc na Ukrainie pracował jako kierowca w transporcie międzynarodowym ale pracodawca nie wypłacał mu wynagrodzenia. Taka sytuacja powtarzała się przez okres 1,5 roku. Powstała niestabilność finansów i V. G. postanowił przyjechać do Polski

W Polsce jest od 2 marca 2016r. i tutaj znalazł pracę przez pośrednika w firmie

(...) SP. z o.o. z siedzibą w B..

Z ww. firmą ma zawartą umowę o pracę z dnia 17 maja 2016 roku na czas określony od 1 czerwca 2016 roku do 31 maja 2019 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Jest zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym.

Posiada kartę pobytu czasowego nr (...). (...) (...) wydaną przez Wojewodę (...) na podstawie decyzji z dnia 16 .08.2016 na okres do dnia 31.05.2019r.

W Polsce mieszka w wynajętym mieszkaniu od A. O. prowadzącego Przedsiębiorstwo (...) ,znajdującym się na terenie firmy w B. przy ul. (...) jeszcze z dwoma kolegami , podobnie jak on są obywatelami Ukrainy i pracują razem z nim w firmie (...) jako kierowcy w transporcie międzynarodowym. Mieszkanie jest wyposażone w urządzenia AGD tj. kuchenkę, pralkę , lodówkę ,telewizor oraz posiada łazienkę.

W Polsce w okolicy G. mieszka razem z rodziną siostra zainteresowanego.

V. G. zamierza przebywać dalej w Polsce , tutaj chciałby zamieszkać na stałe i ściągnąć żonę z córką. Na razie nie były w Polsce bo nie mają paszportu.

Złożyły dokumenty o wydanie paszportu a na Ukrainie długo się czeka na paszport.

Jego córka ma skończone wyższe studia i chce tu przyjechać do pracy.

Mieszkanie na terenie firmy wiąże się z niskimi kosztami .V. oszczędza pieniądze aby kupić mieszkanie ,

Większość dni w miesiącu jest w trasie. Na miejscu w B. jest ok. 7 dni w miesiącu.

W Polsce ma przyjaciół , jednym z nich jest J. K. ,z którym spędza wolny czas. Spotykają się u niego w domu albo na mieście. Chodzą razem na koncerty , wycieczki w góry , na grzyby.

J. K. potwierdził, że V. G. ma zamiar zamieszkać w Polsce na stałe i ściągnąć do Polski żonę i córkę.

V. kupił w Polsce samochód marki S..

Pracodawca (...)w B. złożył w ZUS Oddział w B. w dniu 22 maja 2017r. wniosek o wydania zaświadczenia potwierdzającego zastosowanie polskich przepisów w zakresie ustawodawstwa właściwego na rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 dla pracownika najemnego, obywatela Ukrainy w związku z

wykonywaniem pracy na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich Unii Europejskiej od 29 maja 2017 roku do 28 maja 2018 roku.

ZUS zaskarżoną decyzją odmówił wydania ww. zaświadczenia.

Spółka (...) zajmuje się działalność w zakresie transportu międzynarodowego. Zatrudnia 50 kierowców w tym 6 obywateli Ukrainy m.in. pana G. . Obywatele Ukrainy są pracownikami, którzy zapewniają uzupełnienie niedoborów jeśli chodzi o kierowców w transporcie międzynarodowym.

Druk A-1 jest potrzebny kierowcom , którzy są obywatelami państw spoza Unii aby wjechać na teren państw członkowskich w Unii.

Pracownicy ww. spółki są pracownikami delegowanymi .

Brak ww. dokumentu w posiadaniu kierowcy powoduje dwa skutki tzn. sankcja karną dla firmy do 30 tys. euro i indywidualnie kierowca może otrzymać mandat i zakaz wjazdu do danego państwa Unii.

Każdy przestój związany z zatrzymaniem kierowcy na terenie Unii lub wymiany kierowcy może spowodować zatrzymanie linii produkcyjnej w tych firmach dla których spółka przewozi towary.

Kierowca , który nie ma dokumentu A-1 nie może świadczyć pracy w spółce (...) . Gdy takiego dokumentu nie dostaną to pracodawca będzie musiał ich zwolnić.

Jeżeli V. G. dostanie druk A-1 to pracodawca przedłuży z nim umowę o pracę .

Pracodawca chciał wynająć swoim kierowcom z Ukrainy mieszkanie na terenie B. żeby adres był inny niż adres firmy ale koszty wynajęcia są wyższe a dla nich liczy się każda odłożona złotówka bo zbierają pieniądze na mieszkanie.

Z rozmów z kierowcami z Ukrainy wynika, że nie wyobrażają sobie powrotu na Ukrainę, pan V. również wyraża chęć zamieszkania na stałe w Polsce i chce tutaj ściągnąć żonę i córkę.

Pracodawca odprowadza z umowy o pracę zawartej z V. G. składki do ZUS i podatki.

(dowód: akt składkowych ZUS,

- karty pobytu V. G. k.39,

- kserokopii dowodu rejestracyjnego dot. samochodu marki

(...) - właściciel V. G. k. 38,

- wypisu z KRS-u (...) Sp. z o.o. w

B. - k.21-27,

- zeznania świadka J. K. k.41,

- zeznania świadka A. O. k. 42,

- przesłuchania za stronę odwołującą się członka zarządu

W. W. k.42-43 ,

- przesłuchania V. G.k. 43-44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta składkowe , wymienione dokumenty , zeznania świadków : J. k.i A. O. , przesłuchanie za stroną odwołującą się członka zarządu W. W. i zainteresowanego V. G.

Dowodom z dokumentów , Sąd w całości dał wiarę, gdyż nie budzą one wątpliwości co do swojej autentyczności.

Sąd dał wiarę w całości dowodom z zeznań świadków i z przesłuchania stron gdyż te zeznania są spójne , logiczne i korespondują z innymi dowodami z dokumentów zebranymi w sprawie .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie (...) w B. zasługuje na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie ,czy wobec V. G. jako obywatela Ukrainy znajdują zastosowanie przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 .

Odpowiedź pozytywna na to pytanie warunkuje zasadność wniosku o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla V. G. na okres od 29 maja 2017 roku do 28 maja 2018 roku.

Na wstępie odnosząc się do zarzutów dotyczących uchybień proceduralnych przez organ składkowy przy wydaniu zaskarżonej decyzji Sąd zwraca uwagę, iż zgodnie z ustalonym w szeregu orzeczeniach Sądu Najwyższego zapatrywaniem - Sąd Ubezpieczeń Społecznych dokonuje we własnym zakresie merytorycznej oceny zasadności zaskarżonej decyzji, po względem faktycznym i prawnym w toczącym się postępowaniu sądowym na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie dokonuje oceny zarzutów pod kątem ewentualnego naruszenia przez Zakład przepisów k.p.a. przy wydaniu zaskarżonej decyzji. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009r. I UK 132/09 lex nr 570121, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010r. I UK 252/09 lex nr 577824).

Podstawą prawną do zastosowania przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz Rozporządzenia wykonawczego Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dla obywatela Ukrainy jest art. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo.

Zgodnie z art. 1 ww. Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami ze względu na swe obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 zawiera definicję w art. 1 punkt j. pojęcia „zamieszkanie”. Przez pojęcie określenie „zamieszkanie” oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa .

Z kolei art.11 rozporządzenia NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r.

dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stanowi w pkt 1 ,że:

W przypadku gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, instytucje te ustalają na podstawie wspólnego porozumienia ośrodek interesów życiowych zainteresowanego w oparciu ogólną ocenę wszystkich dostępnych informacji dotyczących istotnych okoliczności, które mogą obejmować, w stosownych przypadkach:

a) -czas trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich;

-sytuację danej osoby, w tym:

charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę;

- jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne;

Pro - prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym;

(iv) - w przypadku studentów - źródło ich dochodu;

(v) - jej sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały;

(vi) - państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych.

2. W przypadku gdy uwzględnienie poszczególnych kryteriów w oparciu o istotne okoliczności wymienione w ust. 1 nie doprowadzi do osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane instytucje, zamiar danej osoby, taki jaki wynika z tych okoliczności, a zwłaszcza powody, które skłoniły ją do przemieszczenia się, są uznawane za rozstrzygające dla ustalenia jej rzeczywistego miejsca zamieszkania.

Zatem, zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia 987/2009 za miejsce zamieszkania uznaje się ośrodek interesów życiowych zainteresowanego. W pierwszej kolejności należy brać pod uwagę okoliczności dotyczące czasu i ciągłości pobytu oraz sytuacji danej osoby. Wśród tych okoliczności istotne jest państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych. Okoliczności subiektywne, takie jak zamiar danej osoby, są uznawane za rozstrzygające dopiero, gdy uwzględnienie kryteriów w oparciu o istotne okoliczności wymienione w ust. 1, nie doprowadzi do ustalenia miejsca zamieszkania.

Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w szeregu orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego, wydanych w sprawach o podobnym stanie faktycznym (por. wyrok z 15 stycznia 2015 r., sygn. akt I OSK 1609/13, wyrok z 23 stycznia 2015 r., sygn. akt I OSK 1888/13, wyrok z 26 stycznia 2015 r., sygn. akt I OSK 1608/13, wyrok z 13 czerwca 2015 r., sygn. akt I OSK 687/13, z dnia 9 grudnia 2016 r. I OSK 1165/15 dostępne na stronie cbois.nsa.gov.pl)

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy i biorąc pod uwagę wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego zdaniem Sądu należy przyjąć, że V. G. legalnie zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i tutaj w B. ma ośrodek interesów życiowych.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję powołał się na wyrok ETS z dnia 17 grudnia 1977r., sprawa C -76/76 w sprawie S. P. przeciwko (...). W tym orzeczeniu Trybunał podał, że „ pojęcie „państwo członkowskie..., w którym mieszkają”, dotyczy tylko państwa, w którym pracownik nadal zwykle mieszka, chociaż zatrudniony jest w innym państwie członkowskim, oraz w którym znajduje się ośrodek jego życiowych interesów. W tym kontekście okoliczność, że pracownik pozostawił swoją rodzinę w wyżej wymienionym państwie, stanowi wskazówkę, że zachował on tam swoje miejsce zamieszkania; **jednak sam ten fakt nie może wystarczyć, aby można było stosować na korzyść tego pracownika. Jeżeli mianowicie pracownik ma w państwie członkowskim stałe miejsce pracy, to obowiązuje domniemanie, że mieszka w tym państwie, nawet jeżeli pozostawił swoją rodzinę w innym państwie.** Wobec tego nie należy brać pod uwagę

jedynie stosunków rodzinnych, ale również przyczyny, które skłoniły go do opuszczenia kraju, jak również rodzaj jego działalności. (...). Wobec tego w celu stosowania art. 71 ust. 1 lit. b pkt (ii) rozporządzenia Nr 1408/71 należy brać pod uwagę długość oraz kontynuację zamieszkania do momentu emigracji pracownika, długość oraz cel jego nieobecności, rodzaj zatrudnienia podjętego w innym państwie członkowskim, jak również zamiar pracownika wynikający z całokształtu okoliczności”.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zostały spełnione kryteria określone w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia 987/2009 zarówno obiektywne jak i subiektywne aby określić, że V. G. ma miejsce zamieszkania w Polsce .

Przebywa on na terytorium Polski od lutego 2016 roku ,posiada kartę pobytu z data ważności do 31.05.2019r , jest legalnie zatrudniony na terytorium Polski na podstawie umowy o pracę do dnia 31 maja 2019 roku ,z deklaracją pracodawcy o przedłużeniu umowy o pracę w przypadku uzyskiwaniu druku A1 . Pracodawca jest płatnikiem składek i odprowadza podatek za V. G.

Zainteresowany w B. ma miejsce zamieszkania , tutaj jest ośrodek jego interesów życiowych ,ma tutaj przyjaciół z którymi spędza czas wolny , kupił samochód .

W Polsce przebywa z zamiarem stałego pobytu i pragnie sprowadzić do Polski żonę i córkę.

Powołane okoliczności pozwalają zatem na przyjęcie, że obecnie miejscem zamieszkania V. G. jest Polska.

Wskazuje na to czas i ciągłość pobytu w Polsce, charakter zatrudnienia, koncentracja spraw życiowych (spędzanie wolnego czasu z przyjaciółmi) i majątkowych interesów w miejscowości B. (zakup samochodu) ,zamiar zamieszkania na stałe i sprowadzenia najbliższej rodziny do Polski. W związku z tym przyjąć należy, że obecnie w B. znajduje się jego ośrodek osobistych i majątkowych interesów.

Zatem spełnione zostały przesłanki aby zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia 987/2009 aby stwierdzić, że to Polska **stanowi ośrodek jego interesów życiowych**.

Podkreślić należy , iż ZUS nie miał obowiązku stosowania, przewidzianej w art. 11 rozporządzenia nr 987/2009, procedury porozumienia z instytucją ukraińska, gdyż przepis ten w okolicznościach sprawy służył wyłącznie zdefiniowaniu pojęcia miejsca zamieszkania.

Okoliczność, że zainteresowany ma stałe miejsce zameldowania na Ukrainie i tam pozostawił swoją rodzinę nie może przemawiać na jego niekorzyść i zmienić powyższej oceny Sądu tym bardziej ,ze ma on zamiar sprowadzić rodzinę do Polski , z Polską wiąże swoje plany życiowe .

Jeżeli bowiem pracownik ma w państwie członkowskim stałe miejsce pracy, to obowiązuje domniemanie, że mieszka w tym państwie, nawet jeżeli pozostawił swoją rodzinę w innym państwie.

Podsumowując stwierdzić należy, że nie sposób przyjąć za zasadnej argumentacji ZUS Oddziału w B., która legła u podstaw odmowy wydania stronie odwołującej się „zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanego w postaci tego, że ten pracownik strony odwołującej się nie zamieszkuje legalnie na terytorium Polski, gdyż Polska nie jest jego ośrodkiem interesów życiowych.

W związku Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 zmienił zaskarżoną decyzję, zgodnie z żądaniem strony odwołującej .

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony odwołującej się Sąd orzekł na mocy art. 98 i 99 k.p.c. w związku z treścią § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015r. poz. 1804).

Sędzia: